

Euroopa Kohtu (kuues koda) 3. veebruari 2011. aasta otsus — Euroopa Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-395/10) ⁽¹⁾

(Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Direktiiv 2007/2/EÜ — Keskonnapoliitika — Ruumiandmete infrastruktuur — Elektroonilisel kujul esitatud andmete vahetamine ja uuendamine — Direktiivi ülevõtmiseks siseriiklike meetmete võtmata jätmine)

(2011/C 103/17)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: A. Alcover San Pedro ja V. Peere)

Kostja: Prantsuse Vabariik (esindajad: G. de Bergues ja S. Menez)

Ese

Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. märtsi 2007. aasta direktiivi 2007/2/EÜ, millega rajatakse Euroopa Ühenduse ruumiandmete infrastruktuur (INSPIRE) (ELT L 108, lk 1), täitmiseks vajalike sätete ettenähtud tähtaja jooksul vastu võtmata jätmine

Resolutsioon

1. Kuna Prantsuse Vabariik ei ole ettenähtud tähtaja jooksul vastu võtnud kõiki vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. märtsi 2007. aasta direktiivi 2007/2/EÜ, millega rajatakse Euroopa Ühenduse ruumiandmete infrastruktuur (INSPIRE), täitmiseks, siis on Prantsuse Vabariik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi.

2. Mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

⁽¹⁾ ELT C 274, 9.10.2010.

Antoni Tomasz Uznański 29. jaanuaril 2010. aastal esitatud apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu 27. novembri 2009. aasta otsuse peale kohtuasjas T-348/09: Antoni Tomasz Uznański versus Poola Vabariik

(Kohtuasi C-143/10 P)

(2011/C 103/18)

Kohtumenetluse keel: poola

Pooled

Apellant: Antoni Tomasz Uznański (esindaja: *adwokat* A. Nowak)

Teine menetlusosaline: Poola Vabariik

Euroopa Kohus (seitsmes koda) jättis apellatsioonkaebuse 19. novembri 2010. aasta määrusega läbi vaatamata.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesfinanzhof (Saksamaa) 23. detsembril 2010 — Waldemar Hudzinski versus Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse

(Kohtuasi C-611/10)

(2011/C 103/19)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesfinanzhof

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Waldemar Hudzinski

Vastustaja: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse

Eelotsuse küsimus

Kas määruse (EMÜ) nr 1408/71 ⁽¹⁾ artikli 14a lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et see võtab liikmesriigilt, kes nimetatud sätte kohaselt ei ole pädev, vähemasti siis õiguse maksta siseriikliku õiguse alusel peretoetusi tema territooriumil üksnes ajutiselt töötavale töötajale, kui ei töötaja enda ega tema laste alaline või peamine elukoht ei ole mittepädevas liikmesriigis?

⁽¹⁾ Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pere liikmete suhtes (EÜT L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35), muudetud ja ajakohastatud redaktsioon.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesfinanzhof (Saksamaa) 23. detsembril 2010 — Jaroslaw Wawrzyniak versus Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

(Kohtuasi C-612/10)

(2011/C 103/20)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesfinanzhof

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Jaroslaw Wawrzyniak

Vastustaja kassatsioonimenetluses: Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse nr 1408/71 ⁽¹⁾ artikli 14 lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et see võtab sama sätte kohaselt mittepädevalt liikmesriigilt, mille territooriumile töötaja lähetatakse ja mis ei ole ka töötaja laste elukohariik, õiguse määrata lähetatud töötajale perehüvitisi igal juhul siis, kui töötaja ei satu seoses asjaomasesse liikmesriiki lähetamisega ebasoodsasse õiguslikku olukorda?

2. Kui esimesele küsimusele tuleb vastata eitavalt:

Kas määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et mittepädeval liikmesriigil, mille territooriumile töötaja lähetatakse, on õigus määrata perehüvitisi ainult siis, kui on selge, et töötajal ei ole õigust saada samaväärset perehüvitist teises liikmesriigis?

3. Kui ka teisele küsimusele tuleb vastata eitavalt:

Kas selline siseriiklik õigusnorm nagu EStG § 65 lõike 1 esimese lause punkt 2 koostoimes § 65 lõikega 2, mis välistab perehüvitise nõude juhul, kui isikul on või oleks taotlemise korral õigus saada samaväärset perehüvitist välismaal, on vastuolus ühenduse või täpsemalt liidu õigusega?

4. Kui sellele küsimusele tuleb vastata jaatavalt:

Kuidas lahendada nõuete kattumise küsimus, kui nõuet saab esitada pädevas liikmesriigis, mis on ühtlasi laste elukohariik, ja mittepädevas liikmesriigis, mis ei ole laste elukohariik?

⁽¹⁾ Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaal-kindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes (EÜT L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35), muudetud ja ajakohastatud redaktsioon.

29. detsembril 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Prantsuse Vabariik

(Kohtuasi C-625/10)

(2011/C 103/21)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: J.-P. Keppenne ja H. Støvlbæk)

Kostja: Prantsuse Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et esimese raudteepaketi rakendamiseks võetud meetmete puudulikkuse tõttu on Prantsuse Vabariik rikkunud kohustusi, mis tulenevad:

— muudetud direktiivi 91/440/EMÜ ⁽¹⁾ artikli 6 lõikest 3 ja II lisast ning direktiivi 2001/14/EÜ ⁽²⁾ artikli 14 lõikest 2;

— direktiivi 2001/14/EÜ artikli 6 lõigetest 2–5;

— direktiivi 2001/14/EÜ artiklist 11;

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon esitab hagi põhjendamiseks kaks etteheidet.

Esiteks heidab ta kostjale ette seda, et viimane ei ole respekterinud kõiki kohustusi, mis on kehtestatud esimeses raudteepaketis, mis ei näe ette ainult seda, et rongiliikluse korraldamise eest vastutavad üksused (Prantsusmaal SNCF) peavad olema erinevad raudteeinfrastruktuuri-ettevõtjast (Prantsusmaal RFF), vaid ka seda, et raudteeinfrastruktuuri läbilaskevõimsuse jaotamise, kasutustasude kogumise ja litsentside väljastamise nn „peamisi“ ülesandeid täidavad sõltumatud asutused. SNCF aga vastutab teatavate peamiste ülesannete täitmise eest rongiliinide eraldamise valdkonnas, mida ta teostab Direction des Circulations Ferroviaire'i (DCF) kaudu. See eriasutus ei ole SNCF-ist sõltumatu ei õiguslikult, organisatsiooniliselt ega oma otsustes.

Teiseks väidab komisjon, et siseriiklik õigus ei võta nõuetekohaselt ja täielikult üle neid direktiivi 2001/14/EÜ nõudeid, mis puudutavad toimivusskeemi kehtestamist tasude osas raudteeinfrastruktuuridele juurdepääsu eest. Prantsuse õigusnormid ei ole kooskõlas kas selles suhtes, et need ei näe piisavalt ette stiimuleid vähendada infrastruktuuri käigushoidmise kulusid ega kasutustasusid.

⁽¹⁾ Nõukogu 29. juuli 1991. aasta direktiiv 91/440/EMÜ ühenduse raudteede arendamise kohta (EÜT L 237, lk 25; ELT eriväljaanne 07/01, lk 341).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2001. aasta direktiivi 2001/14/EÜ raudteeinfrastruktuuri läbilaskevõimsuse jaotamise, raudteeinfrastruktuuri kasutustasude kehtestamise ja ohutustunnistuste andmise kohta (EÜT L 75, lk 29; ELT eriväljaanne 07/05, lk 404).